

Arrest

nr. 200 060 van 22 februari 2018
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. COEL
Kardinaal Mercierplein 8
2800 MECHELEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 18 juli 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 juli 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. COEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die thans verklaart de Congolese nationaliteit te bezitten, legt op 30 mei 2009 een aankomstverklaring af (bijlage 3) en wordt toegelaten tot een verblijf tot 21 augustus 2009.

1.2. Op 19 oktober 2012 dient de verzoeker een asielaanvraag in. Inzake deze asielaanvraag neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) op 6 juni 2013 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*), waarin wordt vastgesteld dat de Duitse autoriteiten bevoegd zijn voor verzoekers asielaanvraag.

1.3. De verzoeker geeft begin 2013 te kennen in het huwelijk te willen treden met mevrouw N. M., die gemachtigd is tot onbeperkt verblijf in het Rijk. In april 2013 wordt een onderzoek opgestart naar een mogelijk schijnhuwelijk. De verzoeker tracht tevens de kinderen van mevrouw N. M. te erkennen, hetgeen finaal niet kan doorgaan door het politieel onderzoek naar valsheid in geschrifte met betrekking tot het door de verzoeker voorgelegde identiteitsdocument.

1.4. Op 6 juli 2013 dient de verzoeker, onder de alias M. E. B. van Portugese nationaliteit, een aanvraag in voor het verklaring van inschrijving als burger van de Unie, in de hoedanigheid van werknemer. Op 12 december 2013 wordt de verzoeker in het bezit gesteld van een E-kaart. Deze E-kaart wordt echter gesupprimeerd op 19 oktober 2015 nadat de verzoeker op 16 oktober 2015 door de gemeente Willebroek van ambtswege werd afgevoerd.

1.5. Op 20 september 2016 dient de verzoeker bij de gemeente Willebroek opnieuw een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als burger van de Unie. Hij gebruikt wederom de alias M. E. B. van Portugese nationaliteit. Op 22 november 2016 wordt de verzoeker opnieuw in het bezit gesteld van een E-kaart.

1.6. Nadat de valsheid aan het licht was gekomen van het Portugese paspoort op grond waarvan de verzoeker zijn E-kaart had verkregen, beslist de gemachtigde op 20 januari 2017 tot de intrekking van verzoekers verblijf op grond van artikel 74/20, §2, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.7. Op 20 januari 2017 beslist de gemachtigde tevens tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en beslist hij tevens om verzoeker een inreisverbod van vier jaar op te leggen (bijlage 13sexies).

1.8. Bij arrest nr. 181 340 van 26 januari 2017 besluit de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) tot de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de in punt 1.7. genoemde verwijderingsbeslissing (bijlage 13septies).

1.9. Op 16 februari 2017 beslist de gemachtigde om de beide in punt 1.7. genoemde beslissingen (bijlage 13septies en bijlage 13sexies) in te trekken.

1.10. Op 23 februari 2017 beslist de gemachtigde eveneens tot de intrekking van de in punt 1.6. vernoemde beslissing van 20 januari 2017.

1.11. Tevens op 23 februari 2017 neemt de gemachtigde een nieuwe beslissing tot intrekking van het recht van verblijf op grond van artikel 74/20, §2, van de vreemdelingenwet. Deze beslissing werd echter nog niet aan de verzoeker ter kennis gebracht.

1.12. Op 6 juli 2017 beslist de gemachtigde tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Het betreft de bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 6 juli 2017 en is als volgt gemotiveerd:

“Aan de Heer:

naam: M. P.

voornaam: E.

geboortedatum: (...)1962

geboorteplaats: L.

nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

In voorkomend geval, ALIAS: E. B. M. °(...)1968 Portugal

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, uiterlijk op 05/08/2017

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de wet) en volgende feiten:

Artikel, 7, alinea 1, van de wet:

■ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene diende een een wettelijke samenwoonstdossier in met een Congolese onderdane N. M. A. die momenteel een recht op verblijf heeft. Bovendien, geeft zijn intentie om wettelijk samen te wonen hem niet automatisch op een verblijf. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Congo geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Bovendien het feit dat de partner, zonen en dochter van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8 §1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

2.2. De verzoeker heeft de griffie van de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de vreemdelingenwet er tijdig van in kennis gesteld dat hij geen synthesesamenvatting wenst neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het tweede middel wordt als volgt toegelicht:

“2e Ernstig Middel: Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke en draagkrachtige motivering in bestuurszaken, juncto artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en het Zorgvuldigheids- en Redelijkheidsbeginsel

Enig onderdeel: Schending van de draagkrachtige motivering

Overwegende dat de verwerende partij haar beslissingen met redenen moet omkleden;

Dat deze verplichting onderworpen is aan niet alleen de Wet van 15 december 1980 maar ook aan de strenge motiveringsplicht die werd ingesteld door de Wet Motivering Bestuurshandelingen de dato 29 juli 1991;

Dat de motivering zowel in Feite als in Rechte draagkrachtig moet zijn op straffe van onwettigheid van de beslissing;

Dat de motivering moet bestaan uit juridische en feitelijke overwegingen die aan de grondslag van de beslissing liggen;

Dat in ieder geval onduidelijke, onnauwkeurige, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen niet afdoende zijn;

Overwegende dat de motivering in de bestreden beslissing zich de facto beperkt tot de opmerking dat:

- 1) vertoger houder zou zijn van een paspoort niet voorzien van visum;*
- 2) het indienen van een wettelijk samenwoonstdossier (dat klaarblijkelijk volledig werd bevonden) op zich geen recht schept, en*
- 3) dat vertoger inbreuken zou hebben gepleegd op de openbare orde van het land die evenwel niet worden becommentarieerd laat staan besproken die van dermate belang zouden zijn dat zij vertoger moeten uitsluiten van de toepassing van de bepalingen van artikel 8 § 1 van het EVRM;*

Dat het correct is dat het samenwoonstdossier op zich geen recht creëert maar dat het bestaan van een gezinscel wel dient te worden weerhouden en geapprecieerd waarbij er niet alleen verwezen wordt naar de partner, maar ook de zonen en een dochter die allen regelmatig verblijf houden in het Rijk; (Zie stuk nr. 2)

Dat bovendien nergens wordt aangegeven aan welke schending van de openbare orde vertoger zich zou hebben plichtig gemaakt die van die van dermate zwaarwichtige aard zou zijn dat er van een toepassing van artikel 8 §1 van het EVRM geen sprake meer kan zijn en vertoger moet worden uitgesloten van het verblijfsrecht;

Dat in die zin gelet op het ontbreken van de motivering naar de inbreuk op de openbare orde en de schade 's lands veiligheid niet alleen een inbreuk maakt op de schending van het principe van de uitdrukkelijke en draagkrachtige motivering in bestuurszaken zoals voorzien in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 maar eveneens een inbreuk betekent op het beginsel van behoorlijk bestuur met inbegrip van het Zorgvuldigheids- en Redelijkheidsbeginsel; (Zie in die zin RvS, A. 190.672/XI-16.665, arr. nr. 196.577 van 1 oktober 2009 alsook RvS A.191.663/XI-16.753, arr. nr. 198.507 de dato 3 december 2009)

Dat samen met uwe Raad vertoger niet alleen kan dan vaststellen dat aan de hand van de bestreden beslissing hij niet eens weet welke zwaarwichtige feiten er hem worden ten laste gelegd die zouden maken dat hij een gevaar betekent voor de openbare orde;

Dat in de gegeven omstandigheid de beslissing noch als draagkrachtig en deugdelijk in feite, noch in rechte kan worden aanzien, bovendien niet afdoende, zodat de vernietiging van de akte zich opdringt;

Het tweede middel is eveneens ernstig;

De bestreden akte moet worden vernietigd;"

3.1.2. De verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"In het eerste en het tweede middel beroept verzoeker zich op de resp. schending van artikel 8 EVRM, van artikel 7 Vw., van de artikelen 1 en 11 van Richtlijn 2004/38F6 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004, van artikel 62 Vw. en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoeker stelt dat er geen rekening werd gehouden met zijn gezinsleven, m.n. zijn partner en zijn minderjarige kinderen, in België. De bestreden beslissing zou een disproportionele inmenging betreffen in zijn gezinsleven.

De verwerende partij heeft de eer om vooreerst te antwoorden dat verzoeker verzuimt aan te geven op welke wijze de bepalingen van "Richtlijn 2004/38F6" geschonden wordt door de bestreden beslissing, zodanig dat dit onderdeel van het eerste middel alvast niet ontvankelijk is.

Voorts wenst verweerder te benadrukken dat de formele motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). "Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite

evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.” (RvV 5 juni 2012, nr. 82.466)

De verwerende partij laat gelden dat in de bestreden beslissing zowel de feitelijke als de juridische grondslag wordt aangegeven.

Artikel 8 EVRM vereist niet dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van die bepalingen is overgegaan. Het volstaat dat de overheid dit impliciet heeft gedaan. Noch artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, noch artikel 8 EVRM omvat een formele motiveringsplicht. (zie inzake artikel 8 EVRM: R.v.V., 3 april 2009, nr. 25.613; R.v.V., 28 maart 2012, nr. 78 203)

Een eenvoudige inzage in het administratief dossier toont aan dat weldegelijk rekening werd gehouden met het voorgehouden gezins- en privéleven van verzoeker.

Inderdaad staat in de bestreden beslissing vermeld dat het feit dat de partner, zonen en dochter van betrokkene in België verblijven, niet kan worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8 § 1 van het EVRM, aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8 § 2 van het EVRM.

Er kan aldus bezwaarlijk gesteld wordt dat het bestuur geen rekening zou hebben gehouden met het gezinsleven van verzoeker in de zin van artikel 8 EVRM.

Evenwel heeft het bestuur geoordeeld dat, aangezien het algemeen belang en het waarborgen van openbare orde primeren op het individueel belang van verzoeker en omdat verzoeker op basis van fraude een verblijfsrecht heeft bekomen dat werd ingetrokken op 23.02.2017, verzoeker het bevel kon worden afgeleverd om het grondgebied te verlaten (ondanks de aanwezigheid van partner en kinderen in België. Die belangenafweging kan bezwaarlijk als onjuist laat staan als kennelijk onredelijk beschouwd worden.

Het recht gewaarborgd door artikel 8 EVRM is niet absoluut, wat ook geldt met betrekking tot het gezinsleven tussen ouders en kinderen. (EHRM, 30 juli 2013, Berischa v. Switserland, n° 948/12)

Voor zoveel als nodig wordt benadrukt dat het in casu een situatie van eerste toelating betreft. Daarbij zal rekening moeten worden gehouden met de mate waarin het gezinsleven wordt effectief verbroken, de omvang van de banden met de Verdragsluitende Staat, de eventuele aanwezigheid onoverkomelijke hinderpalen om het gezinsleven uit te bouwen of voor te zetten in het land van herkomst of elders, de vraag of er factoren aangaande immigratiecontrole spelen (bijvoorbeeld, een geschiedenis van schendingen van het vreemdelingenrecht) en overwegingen van openbare orde of het algemeen belang. Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven werd gesticht op een moment dat de betrokken personen zich ervan bewust waren dat de immigratiestatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het familieleven in het gastland vanaf de aanvang ervan precair is. In dat geval kan de verwijdering van de illegale vreemdeling enkel in uitzonderlijke omstandigheden onverenigbaar zijn met artikel 8 EVRM. (EHRM, Nunez v. Norway, 28 juni 2011, n° 55597/09, §70, zie ook EHRM, Butt v. Norway, 4 december 2012, n° 47017/09, §70)1

Verzoeker in casu wist steeds dat zijn verblijf op het grondgebied, verkregen door het gebruik van valse documenten, fraude en door de Belgische staat gedurende jaren te hebben misleid, van meet af aan precair was en dat hij slechts door zijn bedrog op het Belgische grondgebied kon verblijven.

Verzoeker kon niet anders dan zich ervan bewust zijn dat het voortbestaan van de sociale contacten en belangen in het Rijk waar zij zich op beroept van meet af aan precair was. Door het gebruik van valse documenten om verblijfsrecht te bekomen en zijn illegaal verblijf tracht hij de Belgische Staat voor een “fait accompli” te stellen, omstandigheden in welke het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vaststaand oordeelt dat de bescherming van artikel 8 EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan optreden. (EHRM, Abdulaziz, Cabales and Balkandali, 28 mei 1985, no. 9214/80; 9473/81; 9474/81 § 68; EHRM, Mitchell v. the United Kingdom, 24 november 1998, no. 40447/98, EHRM, Nunez v. Norway, 28 juni 2011, n° 55597/09, §70; EHRM, Butt v. Norway, 4 december 2012, n° 47017/09, §82)

In casu is er geen sprake van uitzonderlijke omstandigheden.

Bovendien primeren de belangen van de samenleving en het waarborgen van de openbare orde op de individuele belangen van verzoeker. Op basis van de overwegingen van openbare orde en het algemeen belang is het in casu allerminst onredelijk om verzoeker het bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

Het eerste en tweede middel zijn niet ernstig.”

3.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, alsook artikel 62 van de vreemdelingenwet verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (*cf.* RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De verzoeker betoogt in zijn tweede middel dat de verweerder niet aangeeft welke inbreuken hij zou hebben gepleegd die dermate zwaarwichtig zijn van aard dat hij wegens een gevaar voor de openbare orde geen beroep kan doen op de bescherming in de zin van artikel 8, eerste lid, van het EVRM. Hij stelt dat het correct is dat een samenwondossier op zich nog geen verblijfsrecht creëert, doch benadrukt dat het bestaan van een gezinscel met zijn partner en ook met zijn zonen en dochter dient te worden weerhouden én te worden geapprecieerd.

De verzoeker voert zodoende aan dat de bestreden akte niet draagkrachtig is gemotiveerd in het licht van het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op de bescherming van zijn gezinsleven.

Hoewel de verweerder kan worden gevolgd in zijn repliek dat artikel 8 van het EVRM op zich niet vereist dat uit de bestreden akte zelf blijkt dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van artikel 8 van het EVRM is overgegaan, dient te worden opgemerkt dat in de thans bestreden akte wel degelijk uitdrukkelijk wordt gemotiveerd dat de terugkeer naar de Democratische Republiek Congo geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. De Raad moet dan ook, in het kader van zijn wettigheidscontrole, nagaan of de aldus geboden motivering afdoende is.

Om na te gaan of de omtrent artikel 8 van het EVRM geboden motieven draagkrachtig zijn, is het raadzaam om eerst enige duiding te geven omtrent de draagwijdte van de door dit artikel geboden bescherming.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ niet. Het betreft evenwel autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (*cf.* EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat de gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind wordt verondersteld (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 60; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 94). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden zou men kunnen aannemen dat er geen sprake meer is van een gezinsleven (EHRM 19 februari 1996, *Gül/Zwitserland*, § 32; EHRM 21 december 2001, *Sen/Nederland*, § 28).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Aangezien artikel 8 van het EVRM primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet, kan de verweerder niet ernstig voorhouden dat de bestreden beslissing afdoende naar recht is geschraagd door de verwijzing naar de juridische grondslag, dit is artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet, en de bijbehorende feitelijke vaststelling dat de verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum. Artikel 7 van de vreemdelingenwet bepaalt overigens uitdrukkelijk dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven “(o)nverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het gezinsleven een “fair balance” moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

In casu wordt het bestaan van een gezinsleven tussen de verzoeker, zijn partner en zijn drie minderjarige kinderen, die over een onbeperkt verblijfsrecht in België beschikken, niet betwist. Noch uit de motieven van de bestreden beslissing, noch uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verweerder het bestaan van beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM in twijfel trekt. In tegendeel heeft de gemachtigde in de beslissing van 23 februari 2017 als volgt gemotiveerd: “Deze beslissing houdt enkel de intrekking van het verblijfsrecht in en werd genomen zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze intrekking van het verblijfsrecht hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan het gezinsleven van zijn echtgenote en kinderen. De betrokkene heeft op deze manier immers nog steeds de mogelijkheid om op basis van een andere rechtsgrond een procedure in te leiden om een verblijfsrecht te verkrijgen op zijn echte identiteit en nationaliteit. Een dergelijk verblijfsrecht kan niet anders dan duurzamer zijn dan zijn huidige frauduleus verkregen verblijfsrecht en kan aldus zijn gezin in België enkel ten goede komen, zo wel op het vlak van gemoedsrust, als financieel en sociaal. Er liggen verder geen concrete elementen voor dat de kinderen niet in een stabiele en veilige omgeving, in de nabijheid van de ouders, zullen opgroeien dus wordt het hoger belang van het kind niet geschonden door deze beslissing.” Ook in de bestreden beslissing wordt het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet betwist. De gemachtigde erkent uitdrukkelijk dat de verzoeker in België een partner, (twee) zonen en een dochter heeft en stelt vervolgens dat dit niet kan worden weerhouden in het kader van artikel 8, eerste lid, van het EVRM “aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM”. Tot slot geeft de gemachtigde nog aan dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven niet absoluut is. Omtrent het voornemen tot wettelijke samenwoning met mevrouw N. M. A., die een recht op verblijf heeft, geeft de gemachtigde aan dat deze intentie om wettelijk samen te wonen de verzoeker niet automatisch een recht op verblijf geeft, zodat “we kunnen [...] concluderen dat een terugkeer naar Congo geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt”. Uit deze motivering blijkt aldus geenszins dat het bestaan op zich van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt betwist, doch enkel dat de gemachtigde te kennen geeft dat de eerbiediging van dit gezinsleven niet absoluut is en dat artikel 8 van het EVRM door de terugkeer naar Congo niet wordt geschonden omdat de verzoeker inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het Rijk schaden.

Samen met de verzoeker is de Raad van oordeel dat de voormelde motivering omtrent artikel 8 van het EVRM niet draagkrachtig is.

De Raad stelt immers dat in de bestreden beslissing geen enkele concrete invulling wordt gegeven aan de aan de verzoeker toegerekende “*inbreuken*” die de openbare orde van het land schaden. De verzoeker kan op zicht van de weergegeven motieven dan ook niet weten welke inbreuken de gemachtigde zo significant acht dat zij verantwoordt dat de bescherming van ’s lands openbare orde in verzoekers geval primeert op de eerbiediging van zijn gezinsleven in de zin van artikel 8, eerste lid, van het EVRM. Door de gebrekkige motivering is de verzoeker niet in staat gesteld om na te gaan of de gemachtigde is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot het besluit is gekomen dat verzoekers gezinsleven in België niet kan worden weerhouden in het kader van artikel 8, eerste lid, van het EVRM.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet is derhalve aangetoond.

Het verweer in de nota met opmerkingen doet hieraan geen afbreuk. Waar de verweerder laat uitschijnen dat de verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde omdat hij fraude heeft gepleegd teneinde een verblijfsrecht te verkrijgen, dat werd ingetrokken op 23 februari 2017, merkt de Raad op dat deze repliek een *a posteriori* motivering vormt die geen afbreuk doet aan de vastgestelde schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt immers geenszins dat de verweerder met de vage verwijzing naar “*inbreuken*” zou doelen op het gebruik van een vals (Portugees) paspoort. Een dergelijke motivering kan ook niet worden beschouwd als zijnde impliciete, doch evidente motivering in feite, nu in de beslissing van 23 februari 2017, waarbij verzoekers frauduleus verkregen verblijfsrecht, als burger van de Unie, wordt ingetrokken. Nog daargelaten de vaststelling dat deze beslissing van 23 februari 2017 blijkens de stukken van het administratief dossier nog niet aan de verzoeker werd ter kennis gebracht op het ogenblik van de bestreden beslissing, blijkt uit deze beslissing immers geenszins dat de verzoeker wegens deze gepleegde valsheid in geschrifte als een gevaar voor de openbare orde wordt beschouwd. In tegendeel blijkt, zoals hoger geciteerd, dat de gemachtigde er toen bewust voor heeft geopteerd om de verzoeker geen bevel om het grondgebied te verlaten af te geven om hem de mogelijkheid te bieden om zijn verblijf te regulariseren op grond van zijn echte identiteit en nationaliteit, hetgeen zijn gezin in België enkel ten goede zou komen. Het is *in casu* dan ook helemaal niet evident dat de “*inbreuken*” op de openbare orde verband zouden houden met de door de verzoeker gepleegde identiteitsfraude. Verder maakt ook de argumentatie omtrent de “*fait accompli*” situatie een *a posteriori* motivering uit.

Het tweede middel is in de besproken mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 juli 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend achttien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE